

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΑΚΟΜΑ.

(Ποιήματα – Κείμενα)

Δημήτρης Μάνος

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΑΚΟΜΑ.

© 2026 Δημήτρης Μάνος

ISBN: 978-618-00-6667-8

Τίτλος: Μία Νύχτα Ακόμα.

Συγγραφέας: Δημήτρης Μάνος

Έτος έκδοσης: 2026

Εκδότης: Δημήτρης Μάνος (αυτοέκδοση)

ISBN: 978-618-00-6667-8

Άδεια ελεύθερης διανομής: Creative Commons Αναφορά-Μη

Εμπορική Χρήση-Παρόμοια Διανομή 4.0

Λεπτομέρειες αδείας εδώ:

<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/>

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΣΥΛΛΟΓΗΣ

Αντί προλόγου.....	6
ΜΕΡΟΣ Α΄: ΠΟΙΗΜΑΤΑ.....	8
Βαριέμαι.....	9
Η κυνοπολιτεία των ασεβών.....	10
Άτακτα κορίτσια.....	11
Κόκκινη κλωστή.....	11
Ελεημοσύνη.....	12
Ονειρογραφία.....	13
Λουλουδένια πολιτεία.....	14
Το noir και η γυναίκα.....	15
Μόσχα.....	16
Επί κορφών.....	17
Στην τέταρτη διάσταση.....	18
Παλαιοπωλείον.....	20
Τα βήματα του μωβ.....	21
Κοχύλι.....	23
Το δάσος της Λαουλάδ.....	24
Λεξοβολισμοί.....	26
Παιδί.....	28
Κορέα.....	30
Όρεα.....	30
Πεδίο.....	31

Αντιγονιδών.....	33
ΜΕΡΟΣ Β΄: ΚΕΙΜΕΝΑ.....	35
Βάσανα.....	36
Μικρό ταξίδι.....	40
Μία ιστορία.....	43
Μάντελαν – Εισαγωγή (συνεχίζεται).....	45
Περί ομορφιάς.....	47
Η πύλη της Λουναρούμ.....	50
Επίλογος.....	54

Αντί προλόγου.

Κάθισα πολλή ώρα για να σκεφτώ έναν τέλειο πρόλογο, κάτι που θα σας έπειθε αμέσως ότι πρόκειται για κάτι ξεχωριστό, αλλά δεν τα κατάφερα και γράφω ότι μου έρχεται στο μυαλό, το θεώρησα πιο σωστό. Για να είμαι ειλικρινής, δεν ξέρω αν θα σας αρέσουν τα ποιήματα και τα κείμενά μου γιατί δεν έχω μελετήσει ποτέ σοβαρά τους κανόνες της ποίησης, δεν είμαι καλός στις ομοιοκαταληξίες και στο λεξιλόγιο, και ίσως σε κάποια σημεία να είμαι περίεργος (το ίσως μου άρεσε), ούτε προσπαθώ να παρουσιάσω μία σοβαρότητα που δεν την έχω. Ένα πράγμα μόνο μπορώ να σας υποσχεθώ. Ότι όλα αυτά τα έχω γράψει με την καρδιά μου. Από το πρώτο μέχρι το τελευταίο, με μία καρδιά που πότε πονάει, πότε ελπίζει, πότε απελπίζεται και κάποιες φορές τολμάει, τολμάει να ονειρευτεί έναν κόσμο καλύτερο, έναν κόσμο χωρίς φόβο, χωρίς άδικο, χωρίς καταπίεση και ανέχεια, χωρίς το κρίμα να τον αγκαλιάζει σφιχτά, έναν κόσμο όπου όλοι έχουμε δικαίωμα στο όνειρο, όπου θα προσπαθούμε κάθε μέρα να είμαστε καλύτεροι, όπου η καρδιά μας θα μας οδηγεί. Ξέρω ότι δε θα γίνει ποτέ πραγματικότητα αλλά ενίοτε άθελά μου ελπίζω και χάνομαι στις σκέψεις μου, πέφτω με δύναμη στα

μέρη της ψυχής μου και ταξιδεύω, και ότι συναντήσω το γράφω εδώ. Τα ποιήματα λοιπόν και τα διηγήματα στο βιβλιαράκι αυτό είναι ενθύμια από τα ταξίδια μου, όχι στο Λονδίνο και στο Ντουμπάι (αν και δε θα με χάλαγε) αλλά στην καρδιά μου, και τα μοιράζομαι με όλους αυτούς που ταξιδεύουν και αυτοί στα βάθη της καρδιάς τους, μήπως μπορέσω έτσι να τους βοηθήσω στο μεγάλο ταξίδι της ζωής. Όπως τραγουδάει και ο Δημήτρης Χορν, απτην ψυχή, κι ως την ψυχή!

ΜΕΡΟΣ Α΄: ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Βαριέμαι..

Βαριέμαι τα ανούσια κατορθώματα, βαριέμαι να περπατώ
ανάμεσα σε πτώματα, βαριέμαι τους επαίνους και τη
βαθμοθηρία.

Βαριέμαι τις ωδές των χαρτιών, τις κραυγές των πτηνών,
τους εκκωφαντικούς ήχους των τακουνιών με τους σκελετούς
που κουβαλούν.

Βαριέμαι τη μόδα των ωραίων, τη χούντα του εαυτού, τη
ρόδα που έχει σπάσει πλέον.

Βαριέμαι το γκρίζο και τα παρδαλά χρώματα, που
εναλλάσσονται βιαστικά στην αστική ματαιότητα.

Βαριέμαι τον χορό των φαναριών, τη χορωδία των μετάλλων
που πνίγει τις φωνές των παιδιών.

Βαριέμαι τη βρωμιά στις εξατμίσεις των αμαξιών, και τη
δυσωδία στις γλώσσες των περαστικών.

Η κυνοπολιτεία των ασεβών

Στην κυνοπολιτεία των ασεβών έθεσαν το πράσινο εκτός νόμου. Έχτισαν πύργους ψηλούς, γεμάτους αυταρχικότητα και αλαζονεία, για να σταματήσουν οι άνθρωποι να κοιτούν τον ουρανό.

Στην κυνοπολιτεία των ασεβών παγίδευσαν τους συνανθρώπους που δε λογίζονται ικανοί εργάτες, τους τυφλούς, τους κωφάλαλους, τους αναπήρους, και τους έφραξαν με θράσος τις διόδους περηφάνιας, γεμίζοντάς τους με ντροπή.

Στην κυνοπολιτεία των ασεβών ο χρόνος κυλάει συνεχώς και δεν κυλάει ποτέ. Τα ρολόγια διατάζουν και οι ψυχές υπακούν. Απότομο το γήρας και το ταξίδι στον χρόνο.

Άτακτα κορίτσια

Ω σας παρακαλώ, κόρη μαύρη, κόρη άχρωμη, σταματήστε να
μου τρυπάτε την καρδιά!

Ξεφουσκώνει βίαια από το λάδι, τα κλαδιά και το κομφετί.

Κυλάει το αίμα μα δεν έχει που να πάει, γίνεται ξηρό,στο
χρώμα του δειλινού.

Κόκκινη κλωστή

Κόκκινη κλωστή λυμένη, που τις καρδιές ανθρώπων
γονατίζεις, που τους κορμούς των δέντρων λυγίζεις, και τους
ψιθύρους των παιδιών κρυφακούς.

Κόκκινη κλωστή λυμένη, στα τάρταρα ριγμένη, έδωσες μα
δεν πήρες την τελευταία σου πνοή.

Ελεημοσύνη

Είμαι το κέρμα. Είμαι η τρίτη γωνιά. Όνειρο μου είναι η
μεταβολή, κόλασή μου οι πύργοι μου.

Μαρέσει στο χέρι που με κρατεί να σμίγω με ιδρώτα και
σκόνη, μαζί γινόμαστε ένα και λεγόμαστε τιμή.

Μακάρι όλοι οι δικοί μου να βιώναν τη χλιδή της σκόνης, να
δραπέτευαν από τις ασφυκτικές συγκοινωνίες στην πολιτεία
των ατίμων και να εύρισκαν τη δική τους Ιθάκη.

Είμαι το κέρμα. Τιμωρώ τους ανάξιους που εγκλωβίζουν το
είδος μου στους δυσώδους τόπους. Τους εγκλωβίζω και γω
στη έντιμή μου λάμψη.

Ονειρογραφία

Φύσηξε αέρας με πείσμα και με άρπαξε μακριά από τα
εγκόσμια τραύματα, μου έδειξε γλώσσες τολμηρές, γεμάτες
θαύματα.

Σημάδια βλέπω ακόμα και ανατριχιάζω με τα καταγάλανα
σκοτάδια που με γλύκα με ταράζουν.

Μακάρι να ξερα γιατί με όλα θυμάμαι, γιατί ξεχνάω τα
πάντα να φοβάμαι...

Ήσουν εκεί τη μέρα που πέθανα για πρώτη φορά, μαζί
αφήσαμε τις παγωμένες πολιτείες του Βορρά, και που με
πηγαίνεις;

Αν μπορούσα θα έπινα του κόσμου τα κλάματα, να μεθούσα
μαζί σου γεννώντας μπαλόνια, να σκαλίζαμε αμήχανα το
παγωμένο γρασίδι, να ενώναμε τις τελείες του έναστρου
νυχτερινού ουρανού, μήπως έτσι ξεχαστούμε και νομίσουμε
ότι η χαρά βρίσκεται έξω μας.

Λουλουδένια πολιτεία

Λουλουδένια πολιτεία, εσύ που κρύβεις του κόσμου τα
απόκληρα χαμόγελα, γιατί τα τραίνα φεύγουν γεμάτα
μακριά σου;

Γιατί ο ήλιος σιωπηλά σε προσπερνά, γιατί μόνο εσύ ακούς
και ποτέ δεν ακούγεσαι;

Θα ρθω μονάχος να μείνω μέσα σου λουλουδένια πολιτεία,
να ζεστάνουμε ο ένας την καρδιά του άλλου, να χαζεύω ώρες
ατελείωτες τους εύθραυστους καταρράκτες σου, να αποζητώ
τα παιδικά χαμόγελα που με λιγοστή υπερηφάνεια φυλάσσεις
νωχελικά στους γλυκούς μα θεόρατους πύργους σου.

Το ποίρ και η γυναίκα

Μονάχος τριγυρνάω σαν χθες στους ξεχασμένους δρόμους της
αιώνιας πολιτείας, Σκέφτομαι, Αναπολώ, Και άθελα βαφτίζω
το πένθος με χρώμα.

Κοντά στο αχνό φως του φαναριού που τρεμοπαίζει στο
πηχτό σκοτάδι, Αγγίζω τα μηνύματα στους τοίχους και
αρχίζω να σε σκέφτομαι.

Μου θυμίζεις φίλμ, με επισκέπτεσαι από τη δική σου εποχή
και με εγκαταλείπεις, φέρνοντάς μου νοσταλγία.
Δεν μπορώ να μην φαντασιωθώ λοιπόν το πλάι σου μέσα σε
μια θολή γκραβούρα, ευτυχείς και εγκλωβισμένοι μπροστά
στο χείλος του ατέρμονου.

Μα μόλις γυρνάω να σε δω, φεύγεις μακριά μου, χάνεσαι,
γίνεσαι ξανά ένα μουτζουρωμένο σκίτσο, σε ένα σκισμένο
χαρτί. Γίνεσαι ποίημα, γίνεσαι ανάμνηση, γίνεσαι το
πρόσωπο του φεγγαριού, που θα χαθεί πριν το ξημέρωμα.

Μόσχα

Αιώνια πόλη,

Πόσες χαμένες αγάπες μου κρύβεις,
Πόσα θλιμμένα χαμόγελα φυλάσσεις
Στη δική σου αγκαλιά.

Αιώνια πόλη,

Οι άνθρωποι γερνούν και συ ζεις,
Μέσα στα αθώα όνειρα των παιδιών
Που παίζουν στη μικρή σου γειτονιά.

Επί κορφών

Πουλιά του αιθέρα,
βασιλεύστε για μένα.

Ρωτήστε τον ορίζοντα να σας πει που τελειώνει, και δε θα
σας απαντήσει ποτέ.

Πουλιά του αιθέρα,
Κρίνατε τον κόσμο, και θα υπακούσει στο φτερούγισμά σας.

Χαιρετήστε τον ουρανό, πετάξτε,
κάντε αυτά που δε θα κάνω ποτέ.

Στην τέταρτη διάσταση

Μια φορά και έναν καιρό, το κάδρο της νύχτας έσπασε και
χύθηκαν τα χρόνια. Πίσω από την ομίχλη του φωτός του
φεγγαριού, ξεπροβάλλει το αθέατο παράπονο.

Μία φορά και έναν καιρό, μέσα στις ουρές των αριθμών που
αστράφτουν τις βουλές της διανοίας, εμφανίστηκε η απέραντη
έρημος.

Μια φορά και έναν καιρό, στο εγκαταλελειμμένο σπίτι,
ψάχνοντας αυτό που δεν έβρισκα μέσα μου, βρήκα ένα πανί,
μια φωτογραφία, και ένα ζευγάρι γυαλιά, και άκουσα τη
φωνή της.

Με ρώτησε γιατί την ξέχασα, γιατί την άφησα να την
καταπιεί το τέρας του Σκοταδιού, και απάντησα με λυγμούς.

Μα θυμήθηκε έτσι ότι κρατάει ακόμα την καρδιά μου, και
την έσφιξε για να δει αν ζει ακόμα, και απάντησα με λυγμούς.

Μου είπε με την πιο γλυκιά φωνή του κόσμου να κοιτάζω το
Σκοτάδι κατάματα, γιατί πάντοτε από εκεί που το μαύρο της

νύχτας επικρατεί περισσότερο στην ψυχή μου, από εκεί θα
έρθει η Αυγή. Μου είπε να μη φοβάμαι πια, γιατί κουβαλάω
έναν ήλιο μέσα μου. Μου είπε ότι έφτασε η ώρα να
δραπετεύσει μέσα στο κρύο, να γίνει μια θύμηση παλιά, και
έτσι έγινε δάκρυα πολλά, και έτσι η καρδιά μου ζει ακόμα.

Χαϊδεύω το μαξιλάρι με το κόκκινο τριαντάφυλλο
ζωγραφισμένο πάνω του, και της μιλώ, και της λέω όχι έτσι,
σε παρακαλώ...

Παλαιοπωλείον

Μέσα στων ανίδεων τα παπλώματα, κάτω απ' της συνείδησης
τα πτώματα, Φωλιάζουν οι φλόγες του πολέμου και την
πόρτα μου ο φόβος μου χτυπά.

Πέρα από των φρονίμων τα κυκλώματα, ζωές παλλόμενες
στης ανάγκης τα αρώματα, βασανισμένα άνθη
ονειρεύονται μια αγκαλιά και δύο φιλιά.

Που δεν πληρούν των ανθρώπων τα κριτήρια, που δεν
περνούν των αριθμών τα διυλιστήρια, που η καρδιά τους δε
χωράει στο κουτί, που η ψυχή τους επιμένει μέσα στο μέταλλο
να ανθίζει.

Στης ζωής το τελευταίο ράφι, σε αυτό που μόνο η συμπόνια
φτάνει, εκεί που ο πόνος τα μακάρι ενώνει για πόσο θα
υποφέρω ακόμη;

Έτσι ποτίζονται οι λογισμοί με νόημα, έτσι τρέφεται της
ελπίδας το πόνημα, κάπως έτσι χαρίζεται του γέλιου η Αυγή
και τελικά ο κόσμος προχωρεί.

Τα βήματα του μωβ

Στην παλιά πόλη, εκεί στην κορυφή που ξεπροβάλλει η φύση,
στης νύχτας το μωβ, περπατώ πάνω στον γυάλινο θόλο, και
από κάτω μου αγναντεύω τον απέραντο σκοτεινό ουρανό.

Τα θεμέλιά μου είναι το χάος του απείρου, και η ψυχή μου
περιστρέφεται στον δείκτη του ρολογιού του σύμπαντος, τα
άστρα είναι οι φίλοι μου, και η ησυχία οι απαντήσεις μου.

Κάτω από το φως του Αυγερινού έμαθα να συγχωρώ, και
στους μακρινούς γαλαξίες της φαντασίας μου ταξιδεύω,
ψάχνοντας τη γλυκιά παρηγοριά τους που με βοηθάει να
μιλάω στο κενό.

Από τους μακρινούς πλανήτες κοιτάζω τη γη, και χάνω από
τη ματιά μου τους μικρούς ανθρώπους, τις μικρές επιθυμίες
τους, τις μικρές εξουσίες τους, τις μικρές καταπιέσεις τους, και
πάνω στη μικρή κουκίδα αυτή λάμπουν οι αγάπες των
ανθρώπων, οι έρωτές τους, οι ηρωισμοί τους, σαν αστέρια
φωτεινά από πολύ μα πολύ μακριά.

Τα αστέρια του μωβ ουρανού είναι και αυτά αγάπες; Είναι
θυσίες, είναι δάκρυα, είναι χαρές; Έτσι μ' αρέσει να το
σκέφτομαι. Τα μυστικά τους όμως μόνο το μεγάλο μου ταξίδι
θα αποκαλύψει.

Κοχύλι

Στην ακτή της Νιριντάμ, το κοχύλι ιδρώνει με νόημα. Στον ουρανό της Ουργκάμαν, με αρρωσταίνει ο δυϊσμός των χρωμάτων. Με καίει η ανάγκη να σε εκφράσω, αλλά αποδεικνύομαι κατώτερος των περιστάσεων.

Παίζοντας με την παλέτα των Νόμων, θολώνω τις ακτογραμμές του Ονείρου. Η φωνή του νοήματος της Λιμ Γκαλάθ, της άγνωστης μούσας της σιωπής, καλεί τους ανυπεράσπιστους των κόσμων. Οι Γίγαντες των κύκλων του αίματος, ζωγραφίζουν την ψυχή του μέλλοντος.

Η απέραντη ακτή, μια αγκαλιά με το απέραντο κιγκλίδωμα, μια γεύση αντιθέσεων, αγγίζει μαζί μου το σοφό κοχύλι. Μια λύπη ατέρμονη, μια χαρματιά στη μικρή μας ελπίδα. Καθώς νιώθω ανίκανος να ακολουθήσω το ταξίδι της μελωδίας, απελπίζομαι και χάνομαι στην ακτή της Νιριντάμ.

Και καθώς αφήνω την τελευταία μου πνοή, ακούω τον καλπασμό των λέξεων, που αδέξια μα ανθρώπινα, σέρνουν από πίσω τους τη Ζωή.

Το δάσος της Λαουλάδ

Το σκοτεινό δάσος του τρόμου και της λησμονιάς, φιλοξενεί
από όλον τον κόσμο τα νεκρά όνειρα. Ο πυκνός αέρας του
Κρίματος, ανακατώνει τα χαμένα εάν, ανάμεσα στις
φυλλωσιές του φόβου.

Το ταξίδι αυτό δε θα έχει εκπλήξεις, αλλά παραιτήσεις πολλές,
διχόνοιες, πείσματα και εμμονές. Ετοιμάζομαι για του Εγώ
τα φαντάσματα, φυλακισμένα σε λαμπρά οράματα, με τις
νυχιές της φαντασίωσης στο στερημένο κορμί τους.

Ακόμα και εκεί, λένε κυκλοφορεί τις νύχτες η ελπίδα. Κάτω
από το φως της πανσελήνου, ανοίγουν των αποκαρδιωμένων
τα περάσματα, και ποτίζεται το ακατάδεκτο χώμα με πολλά
"ως τότε;".

Λένε πως όταν χάνεται η πανσέληνος, απομένουν ιστορίες,
μορφές φρικιαστικές, κατάρρες παντοτινές που τρομάζουν
τους περαστικούς και τους γεμίζουν με λύσσα για ζωή. Χαρές
θαμμένες στων ορέξεων τη λάσπη, ευτυχίες πνιγμένες σε
χρυσά φλουριά, δυστυχίες σφραγισμένες με των επιλογών το

αίμα, ιστορίες, παραμύθια, συναντά τελικά κανείς στο
στοιχειωμένο δάσος των εγωπαθών, των καημένων της
Λαουλάδ.

Λεξοβολισμοί

Καρδιές αλόγων, σφυρίγματα ανθρώπων, μελιστάλακτοι
περίπατοι στην ασημένια εξοχή. Φροντίδες επαίνων, κόποι
δημιουργών, ατενίζουν το πορτοκαλί πεδίο του ανοίγματος.

Γινόμενα ατόμων, μελίσσια αστυνόμων, σφυροκοπούν με
λύσσα τις ουρές των πιστών. Ποταμοί κενών, σειρές
ναρκισσισμών, εναλλάσσονται απότομα στη γη των πτηνών.

Σπηλιές οραμάτων, γεύσεις θαυμάτων, φροντίζουν τα παιδιά
με τις πηγές των ασμάτων. Κουρασμένα, ακατανόητα,
σφυρηλατούν της άλλης ζωής το τελευταίο πρίσμα.

Από δω και από κει, ανάμεσα σε θάλασσες και έλη,
τρισδιάστατος ο χρόνος κομίζει λόγια με σιωπή. Στου όρους
την αυγή, η τρικυμία αργεί, και περήφανα αλωνίζουν της
μαγκιάς οι αετοί.

Με φως στο σκοτάδι, με πίκρα και μακάρι, τα παράπονα
θωρακίζουν της γυναίκας το δάκρυ. Με πίσσα και στάχτη, τις

γειτονιές μας πιάνει, η μελωδία των πραγμάτων που τις
φωτιές ανάβει.

Ως τότε με λέξεις, με ψεύτικες υποσχέσεις, θα πλέει η ψυχή της
μικρής μας βολής; Ως τότε με άχτι, μεροκάματα και άνθη, θα
φουσκώνουμε μπαλόνια στην καταπίεσης τον φράχτη;

Αλήθεια και λησμονιά, θάνατος και λεβεντιά, καθρέφτισμα
στην πόλη του γυμνού του βασιλιά. Από κήπους σε σαλόνια,
της ακμής τα πολυβόλα, χαράσσουν άκομψα της φτώχειας
τον καμβά.

Με της ανημποριάς τα αηδόνια, στήνω φτηνά σεντόνια, και
φιγούρες με ειλικρίνεια παρηγορώ στην πολιτεία του τέλους
όπου όλα είναι πιθανά.

Παιδί

Παιδί που παίζει,
Παιδί που ξυπνά,
Παιδί που αγγίζει
Τα χρυσά του μπαμπά.

Χαρτί που σκαλίζει
Των αιώνων την κλήση,
Μπογιές που αστράφτουν
Την απέραντη πλύση.

Η σιωπή που ζητά,
Η καρδιά που σιωπά,
Ατενίζουν τις ψυχές
Που τρυφερά μας κοιτάν.

Στο γαλάζιο χιόνι,
Στης ντροπής το χελιδόνι,
Ψιθυρίζουν με ασυνέπεια
Της ζωής οι χαρταετοί.

Κάτω από σκιές,
Μέσα σε φθορές,
Θολώνει η πλάση
Και γεμίζω ενοχές.

Μάνα που διψάει,
Γήρας που μεθάει,
Εναλλάσσουν τη θλίψη
Των παιδιών του ουρανού.

Μελανιές και βάρη
Οδηγούν το κοπάδι,
Της κυρίας το ρολόι
Γυρίζει τη γη.

Παιδί που τρέχει,
Παιδί που σκαλίζει,
Παιδί που μαθαίνει
Να σταματάει να ζει.

Κορέα

Κάθε βράδυ υπάρχουν αυτοί που δεν μπορούν να κοιμηθούν,
αυτοί που τους ψιθυρίζει ένας κόσμος που θέλει να αλλάξει.

Όρεα

Εκεί πάνω στις κορφές που μόνο ο αέρας σε αγκαλιάζει,
Εκεί ψηλά στα βράχια που σαν λουλούδι μοναχό ανθίζεις,
Σαν φάρος κατευθύνεις τα απέραντα σύννεφα,
Και τα πουλιά του ουρανού σου μιλούν σε γλώσσα μυστική.

Εκεί ψηλά μονάχος είσαι αλλά ποτέ σου μόνος,
Από εκεί δε βλέπεις τα πλούτη και τα βασίλεια του κόσμου,
αλλά οι καρδιές των ανθρώπων τραντάζουν την ψυχή σου.

Ξέρεις τα πάντα χωρίς να ξέρεις τίποτα,
Κυβερνάς τα πάντα χωρίς να κυβερνάς τίποτα.

Άσε λοιπόν τα δάκρυά σου να κυλήσουν, να γίνουν τέμπερα
για να δώσει Εκείνος χρώμα στον κόσμο.

Πεδίο

Όταν τα πεδία ξαφνικά ορέγονται,
τα κτίρια ασθενούν εμπρός του κεραυνού.
Κάτω στις σπηλιές η καταχνιά οργιάζει,
Και τα ελεύθερα ακόμη πνεύματα ακούν τις νυχιές στους
τοίχους.

Πίσω από τη λάμψη της κόκκινης της λάμπας,
Παίζουν οι σκιές αντί για τα παιδιά,
και γράφει ο κακόμοιρος γραφιάς
για εκείνα τα Χριστούγεννα που έσβησαν.

Πάνω η νύχτα ντρέπεται και με καπνό σκεπάζει,
Κάτω η λίμνη φλέγεται και ο αμνός σπαράζει.
Κάποιοι κυνηγούν ακόμη την άμορφη αγκαλιά,
και ο ήλιος κρύβεται πίσω από τις όψεις των αχρείων.

Κάπου μια μελωδία μυστικά πληροφορεί,
Αυτούς που ακούνε πλέον με την ψυχή,
και ανάμεσα στα ραγίσματα και τις λευκές τις φλόγες,
Τριγυρνούν οι άνιωθοι με σιωπηλή κραυγή.

Αιώνιο σκηνικό με ένα ποτήρι κρασί,
παρηγοριά αναζητά στου βλέμματος την παύση,
κουφό και άλαλο την ενοχή τσακίζει,
και αντηχεί παντού μετάλλων μουσική.

Αντιγονιδών

Αργά το βράδυ, στο συνοικιακό καφέ,
κάτω από υπόστεγα και υποσχέσεις,
το θέλω γίνεται πρέπει,
και το πρέπει γίνεται φιλί.

Σκηνή αγάπης μέσα στη βροχή,
Ξορκίζει την αυριανή αγχόνη,
Μπογιά στο σώμα άφαντη, μουντή,
Μα στην καρδιά πικρή και ζωντανή.

Τα αυτοκίνητα σχίζουν τη σιωπή,
Τα φώτα τους μας εκθέτουν στη στιγμή,
Μαζί με των μαγαζιών τις θαμπές τις λάμπες,
Πορτοκαλί και μωβ τα μάτια σου αυγή.

Μια πολιτεία ψιθυρίζει η ανάσα σου,
Ένα όνειρο παλιό ζωντανεύει η φωνή σου,
Ένα σαγαπώ σου κασέτα με σκόνη,
Παίζει απαλά στην ψυχή μου, μόνη.

Νύχτα με φώτα του έρωτα παιδί,
Δάκρυα μου φέρνεις και δεν ξεχνάω το γιατί,
Μα όπως σε θυμάμαι ένα άστρο φέγγει,
Και με ταξιδεύει σε κάθε τέλος, κάθε αρχή.

ΜΕΡΟΣ Β΄: ΚΕΙΜΕΝΑ

Βάσανα

Πάλι η ίδια ώρα, πάλι αυτός ο δεσμοφύλακας. Τουλάχιστον αυτός είναι πιο εύκολος από τους άλλους, μιας και δεν κυκλοφορεί πολύς κόσμος μετά τα μεσάνυχτα. Στην αρχή τρώμαζε, μετά άρχιζε να κλαίει, αλλά πλέον έχει συνηθίσει και απλώς επαναλαμβάνει κάθε φορά τα ίδια «πατρωναρίσματα». Αυτοί όμως που δεν έχουν συνηθίσει είναι όσοι βρίσκονται κλεισμένοι στην άλλη πλευρά του τοίχου.

Πάντα έτσι ξεκινάει. Αρχίζει και σείεται ο τόπος, λες και γίνεται ολέθριος σεισμός, απίστευτα πράγματα. Σου δίνεται η εντύπωση ότι το ταρακούνημα αυτό είναι ήχος βάρβαρος, τόσο ισχυρός που έχει ξεπεράσει το αέρινο στοιχείο και ξυλοκοπά την ύλη. Ο δεσμοφύλακας πασχίζει να μη χυθεί ο καφές του (εννοείται πως θα έπαιρνε καφέ), αλλά δεν τα καταφέρνει εντελώς καθώς χύνεται λίγο κάτω στο πάτωμα. Τουλάχιστον υπάρχει βελτίωση σε σχέση με το πρώτο διάστημα που χυνόταν σχεδόν όλος και στερούσε τον φίλο μας από την αναγκαία δόση καφεΐνης για να περάσει η βραδιά.

Όλα αυτά είναι βέβαια εύκολα, το μαρτύριο ξεκινάει με τα χτυπήματα και τις κραυγές. Αρχίζουν και σφυροκοπούν ανηλεώς την ατσαλένια πόρτα, σε βαθμό που θα κοιτούσε κανείς σε πόσα δεύτερα θα τη σπάσουν. Αρχίζουν και φωνάζουν με όλη τους τη δύναμη, λες και πεθαίνουν εκείνη τη στιγμή: «Άφησέ μας!», «Βγάλε μας έξω επιτέλους!». Συγγνώμη αλλά αυτό το πράγμα δεν παλεύεται. Όσο καλά και να έχει εκπαιδευτεί, όσο και αν έχει συνηθίσει, ο δεσμοφύλακας δεν αντέχει να βλέπει το κόκκινο, το γαλάζιο και το μωβ να βάφουν τον τοίχο που τόσο αδρά στο κάτω κάτω πληρώνουν οι φορολογούμενοι πολίτες. Η δύναμις της συνήθειας λυγίζει καθώς φαίνεται μπροστά στην ορμή του αναπόφευκτου.

Πλησιάζει ο φύλακας μας και τους ρωτάει για εκατομμυριοστή φορά τι θέλουν. Και ξεκινά ένας κωμικοτραγικός διάλογος:

- Θέλουμε για μια φορά ακόμα να μας βγάλεις λίγο έξω.
- Συγγνώμη αυτό δε γίνεται.
- Τι εννοείς δε γίνεται; Το έχεις κάνει εκατό φορές!
- Ναι αλλά απόψε τα πράγματα είναι διαφορετικά, έχει κόσμο..

- Τι μας νοιάζει ο κόσμος; Κρατούμενοι είμαστε που κάνουμε την καθιερωμένη μας έξοδο! Δεν μπορείς να μας κρατήσεις για πάντα εδώ μέσα. Δε θα έπρεπε να ήμασταν εξαρχής κλεισμένοι. Άμα συνεχίσετε έτσι θα προβούμε σε απεργία πείνας και θα πεθάνουμε, και να δούμε μετά πως θα δικαιολογήσετε την ύπαρξη αυτής της φυλακής! Ποιον θα φυλάτε μετά, τους νεκρούς; Δεν έχεις στην πραγματικότητα επιλογή.

- Επειδή με έχετε πρήξει, θα βγάλω έξω έναν μόνο από εσάς και τέλος!

Θα περίμενε κανείς να γίνει ο κακός χαμός μέχρι να επιλέξουν τρόπον τινά τον τυχερό περιπλανητή του διαδρόμου. Κι όμως, ευθύς επέλεξαν ομοφώνως να χαρεί το μικρό αυτό δώρο μια νεαρή κοπέλα με ένα γκριζογάλαζο φόρεμα, που προκάλούσε έκπληξη στον δεσμοφύλακα σχετικά με την αγνότητά της. Ήταν λες και ο εγκλεισμός δεν είχε απλώσει το χέρι του πάνω της, λες και είχε γεννηθεί και μεγαλώσει σε έναν κόσμο χωρίς φυλακές και γκριζα χρώματα, τόσο αθώα που ο δεσμοφύλακας αναρωτήθηκε πώς στο διάολο βρέθηκε εκεί μέσα! Σιγά σιγά, με μια ευγένεια που φαινόταν λες και του είχε επιβληθεί από κάπου, της άνοιξε την πόρτα και εκείνη βγήκε χαρούμενη έξω και άρχισε να περπατάει. Η βόλτα ωστόσο αυτή έληξε άδοξα καθώς δύο

αξιωματικοί που έτυχε να περνάνε εκείνη τη στιγμή την είδαν, την άρπαξαν και, αφού τη μελάνιασαν στο ξύλο, της έκοψαν τα πόδια γελώντας.

Ο δεσμοφύλακας σοκαρισμένος επέστρεψε το ακρωτηριασμένο της σώμα στο κελί, τουλάχιστον ζωντανή, και οι θλιμμένοι συγκρατούμενοί της την περιμάζεψαν. Το σκούρο κόκκινο σκέπασε τις κίτρινες και γαλάζιες μπογιές. Και τότε ο επίσης θλιμμένος, ο δυστυχής αυτός δεσμοφύλακας τους είπε μετανιωμένος: «Σας προειδοποίησα και δε με ακούσατε, πάρτε τα τώρα! Αυτή η φυλακή δε χτίστηκε για να σας περιορίσει, αλλά για να σας προστατεύσει, να σας σώσει από όλους αυτούς εκεί έξω που δεν αντέχω την ημέρα να βλέπω. Οι τοίχοι αυτοί δεν κλείνουν εσάς, αλλά όλους τους άλλους...».

Οι κρατούμενοι του κελιού δεν πείστηκαν ποτέ ιδιαίτερα από αυτές τις κουβέντες. Πήραν λίγο αίμα από τις πληγές της κοπέλας και ένα κλαδί, και με αυτά χάραξαν τέσσερις λέξεις στους τέσσερις τοίχους του τσιμεντένιου κόσμου: στον πρώτο τη λέξη «φόβος»,
στον δεύτερο τη λέξη «ντροπή»,
στον τρίτο τη λέξη «λογική»,
και στον τελευταίο ένα όνομα.

Μικρό ταξίδι

Εκεί που τελειώνει η πολιτεία των Άττους Δονέβαλον και Ίνας Ιάρμεθ, αρχίζουν τα όνειρα.

Εκεί που το βλέμμα του καταπιεσμένου παιδιού, μέσα από το σκονισμένο παντζούρι ενός ακόμα πύργου των ταλαιπωρημένων οικογενειών, συναντά το άγνωστο, αρχίζει η ελπίδα για ζωή.

Πέρα από τις κορυφές των πανύψηλων πολυκατοικιών, των περήφανα ντυμένων στα χρώματα της φτώχειας, πέρα από τις χιλιάδες κεραίες που εγκλωβίζουν τα χάλκινα μηνύματα των εργοστασίων του ελέγχου και της ανέχειας, το παιδί εντοπίζει τα τολμηρά και ανορθόγραφα γκραφίτι των αδικαιολόγητα ανήσυχων ανθρώπων. Του εξηγούν πόσο άδικα πλασμένος είναι ο κόσμος, το γεμίζουν με παράπονο για όλους και για όλα, η μόνη παιδεία που του έχει απομείνει. Με βατήρα τη νεανική αφέλεια, πασχίζει να δραπετεύσει από τα χαρακώματα της ευτελούς του ύπαρξης, και τρέχει πάνω στους αμμόλοφους του Ίσταμανν.

Προσπερνά το Αμπουργκάμεντ, το γιγαντιαίο μπρούντζινο μνημείο του πολέμου των Νάνων για την Ανεξαρτησία, χιλιάδες χρόνια πριν την ίδρυση της πόλης του, ξεχασμένο, σκουριασμένο, φωλιά των κοκκινόρνων πλέον, που στέκεται όρθιο ενάντια στην εντροπία, αλλά για πόσο ακόμα;

Με δέος αντικρίζει το Θέαμα, μέχρι που αιχμαλωτίζει την προσοχή του το καταφύγιο της Ελίφιθιτ, το αστρογεννές, το κενό από κενοδοξία αλλά γεμάτο με κρυφές παραμυθίες για τους μαχόμενους αναζητητές του νοήματος. Ένα υπέροχο μέρος... γεμάτο γρασίδι σε όλες τις αποχρώσεις του πράσινου, του ροζ, του χάλκινου και του βιολετί, με δεκάδες ρυάκια ανάμεσα στην πλούσια χλωρίδα του σαν χτυπημένο από τη ζωή και το γήρας πρόσωπο πανέμορφης γυναίκας, με παγκάκια διασκορπισμένα δεξιά και αριστερά για να αναπαύονται οι επισκέπτες, που πάνω τους συναντά κανείς τυχερά δωράκια του παρελθόντος: ένα ξεχασμένο παλιό ραδιόφωνο, ένα κομμάτι σκουριασμένο φίλμ, μία χλιοπαιγμένη κασέτα, μία χρησιμοποιημένη μπαταρία, φωτογραφίες και πολλών ειδών άλλες τέτοιες αντίκες, που σε προσκαλούν να γευτείς τις χαμένες τους αναμνήσεις. Ακούει τα ζωάκια που τρέχουν δεξιά και αριστερά, ελεύθερα, χωρίς κολάρα και σχοινιά, όπως θα 'πρεπε, ακούει τα πουλιά κάθε είδους που μελοποιούν το ακατάληπτο μεγαλείο της

ομορφιάς που δε χωρά ο ανθρώπινος νους αλλά μόνο η καρδιά μπορεί να χαρεί. Για μια στιγμή μοιάζουν τα πάντα να μην το στενοχωρούν πλέον... μοιάζει η λήθη να καταπίνει τους λογισμούς, μοιάζει ο απρόσωπος έρωτας να το κρατά σφιχτά στην αγκαλιά του, να το προστατεύει από τα άσχημα λόγια, από την κούραση, την ταραχή, το άγχος και τον θυμό. Μοιάζει η θλίψη να χαίρεται και εκείνη, να ανακαλύπτει την παιδική της χαρά κοιτώντας το πρόσωπό της στο καθρέφτισμα της λίμνης, ανάμεσα στο απαλό χρωματιστό γρασίδι και τις ακτίνες του δυνατού μεσημεριανού ήλιου. Νιώθει τόσο...

ανακουφισμένο.

Μία ιστορία

Θέλω να φτιάξω μία ιστορία, ένα ταξίδι από την αρχή μέχρι το τέλος, που θα δώσει νόημα στις ζωές των ανθρώπων. Θέλω να μιλήσω στην καρδιά τους για έναν άνθρωπο που νικά τον Φόβο, να τους μιλήσω για τη δύναμη της αγάπης και του έρωτα, να τους υπενθυμίσω το μεγαλείο της οικογένειας. Να τους μάθω να σκέφτονται, να μάχονται, να πέφτουν και να ξανασηκώνονται, να μην χάνουν το παιδί μέσα τους, να μην απελπίζονται ποτέ. Στον κόσμο μας τον γεμάτο απογοήτευση, φόβο, θυμό, εγωισμό και μοναξιά, πιστεύω το χρειαζόμαστε περισσότερο από ποτέ, έχουμε ανάγκη να ακούσουμε για τη δύναμη του καλού, που υπάρχει, και θα δώσει τη μάχη του μέχρι το τέλος. Στην καταιγίδα των σκουπιδιών, των οχετών κενών ναρκισσισμών, που είναι ανίκανοι να δημιουργήσουν οτιδήποτε αληθινό αλλά μόνο να καταστρέφουν μπορούν, η φαντασία είναι εχθρός, η σκέψη και η κρίση ενοχλούν, και ο Χριστός και η αγάπη υπό διωγμόν. Το μαύρο σκοτάδι κυνηγά τα χρώματα, το φως, οι ύβρεις κυνηγούν τη μουσική, τα γλυκά και όμορφα λόγια, οι κενοί κυνηγούν αυτούς που έχουν γεμάτη καρδιά. Σε αυτήν την εποχή, όμως, τίποτα από τα παραπάνω δεν έχει ηττηθεί,

αρκεί κανείς να ξέρει που να ψάξει. Σε αυτή την εποχή, λοιπόν, θα ήθελα να φτιάξω μία ιστορία, ένα ταξίδι, που θα μιλήσει στις καρδιές των ανθρώπων. Εναντία στο σύστημα, ενάντια στα σύγχρονα τέρατα, με όπλο τη φαντασία, το ταλέντο, τη συμπόνια και την αγάπη, μακάρι να αντέξουμε!

Μάντελαν – Εισαγωγή (συνεχίζεται)

Όταν σε ρωτήσουν πώς μοιάζει η Μάντελαν, η πόλη των αθεράπευτα απλών, να τους απαντήσεις όπως τη θυμάσαι, όπως την έβλεπες μικρός και τη θαύμαζες.

Μόνο εσύ τη θαύμαζες. Όταν οι άλλοι την περιφρονούσαν εκδικητικά, μόνο εσύ εκθείαζες παιδιόθεν τη λαμπρή απλότητά της, γιατί είσαι και εσύ απλός στην ψυχή. Ούτε εσύ μπορείς να ανακαλέσεις πόσες γωνιές και κρυφά μέρη είχες ανακαλύψει για να την κοιτάξεις κάθε φορά από διαφορετική μεριά, λες και δεν τη χόρταινες ποτέ.

Την θωρούσες από οτιδήποτε μπορούσε να χρησιμοποιηθεί ως παρατηρητήριο: από τα μωβ παντζούρια του διπλανού σπιτιού, από την μπροστινή πλευρά του φράχτη του γκρεμού, από την ταράτσα του μαγαζιού στη γωνία, από τα τρία καμπαναριά, από την άκρη του λόφου της Κυριακής, και από πόσα άλλα μέρη.

Έβλεπες τα φτωχικά αλλά πανύψηλα σπιτάκια, που φιλοξενούσαν τις στοιβαγμένες η μία πάνω στην άλλη

οικογένειες, που καλλωπίζονταν βέβαια υπερήφανα με τα χρωματιστά παντζούρια και πόρτες τους, και μετρούσες τα χρώματα. Έβλεπες τον πλακόστρωτο δρόμο και ρωτούσες πώς το λέγαν πάλι εκείνο το πλάσμα που του πήραν το καβούκι και φτιάξαν τον δρόμο που πατάς, και κάθε φορά ένωθες ενοχή. Αυτά και άλλα πολλά χόρταιναν τα μάτια σου, αλλά τίποτε σαν την άκρη του γκρεμού, την Άκρια, και την υπέροχη θέα της, που κατέληγε στην πόλη των ονείρων σου, τη Βάλυμαρ.

Περί ομορφιάς

Στα ορυχεία του Όκρολ, του Ερέβους της Νίαμ Ελάβιντεμ, σκάβουν βαθιά οι καταραμένοι λαοί του Ίγκορφαμ, και ροκανίζουν τα έγκατα της γης. Το φως της πανσελήνου δε φτάνει εκεί βαθιά για να φωτίσει τις όψεις των χαμένων. Εκεί που τους δείχνει τον δρόμο ο φανός της Δύσεως, και εκεί που τους επιτάσσει το ένστικτο της πείρας, αναζητούν τους κρυμμένους θησαυρούς της άσπλαχνης γης.

Ποιος Θεός τους ξέχασε, ποια μοίρα τους εξαπάτησε; Γιατί η αδικία περιγελά τα όνειρά τους, γιατί η ζωή τους έγινε τόσο φτηνή, σαν ένα διαμάντι; Σκάβουν βαθιά, σκάβουν καλά, αναζητούν τα διαμάντια, αναζητούν την ευτυχία. Αν και θα έλεγε κανείς ότι πολύ πιο πιθανό θα ήταν να εύρισκαν κανένα διαμάντι εκεί κάτω που είναι.

Ανάμεσά τους και παιδιά, γεννημένα πάνω στους άγριους λίθους, όλη τους η ζωή η άβυσσος του Όκρολ και η λάμψη των διαμαντιών. Τα χέρια τους έχουν τόση ταχύτητα όσες και οι πληγές, σκάβουν ευάλωτα και επιδέξια. Ενώ άλλα παιδιά παίζουν με τα παιχνίδια τους, εκείνα παίζουν με τον θάνατο.

Μέσα στα παιδιά σκάβει και ένα παιδί, και ανακαλύπτει ένα υπέροχο Θέαμα. Μπροστά του ανοίγει ένας μεγάλος εσωτερικός θόλος, σαν εσωτερικό κάποιου ναού, λες και κάποιος τον άνοιξε επίτηδες. Μπορούσες άνετα να περπατήσεις μέσα σε αυτόν, ακόμα και να χτίσεις ένα μικρό σπιτάκι άμα διέθετες τα κατάλληλα εργαλεία και ψυχολογικά προβλήματα για τον σκοπό αυτόν. Τα τοιχώματα αυτού του θόλου ήταν προφανώς λίθινα, αφού βρισκόμασταν στα έγκατα της γης, αλλά περιέργως είχε ένα αχνό φωτισμό, σαν ξέφωτο του δάσους κάτω από την πανσέληνο, αλλά κάπως πιο γαλάζιο. Τέτοιο Θέαμα έκανε εντύπωση στο παιδί, και άρχισε να περπατάει μέσα στον κενό αυτόν τεράστιο χώρο, για να τον εξερευνήσει φυσικά αλλά και για να καταλάβει ποια ήταν η πηγή αυτού του σχεδόν γαλάζιου φωτός. Άρχισε να περιεργάζεται τα τοιχώματα, και τότε κατάλαβε: το χέρι του άγγιζε συνεχώς πετράδια! Διαμάντια, σμαράγδια, και ότι άλλο μπορείς να φανταστείς, στόλιζαν τους έρημους τοίχους της μαύρης πέτρας, σε όλων των ειδών τα μεγέθη και τα σχήματα, σκορπισμένα σε διάφορα σημεία του θόλου. Το παιδί κοίταξε γύρω του: ήταν μόνο του. Κανείς από τους άλλους εργάτες δεν είχε φτάσει ακόμα. Έκανε ένα βήμα πίσω, και θαύμασε αυτό που αντίκριζε. Το θεώρατο τοίχωμα, σαν ένα γιγαντιαίο κάδρο, και τα δεκάδες διαμάντια και άλλα

πετρώματα που το στόλιζαν. Έμοιαζε σαν τον νυχτερινό ουρανό με τα αστέρια! Μπορούσε να διακρίνει ακόμα και τους λίγους αστερισμούς που ήξερε, βρήκε μάλιστα και ένα τεράστιο διαμάντι που ταίριαξε στον ρόλο του φεγγαριού, και έτσι ο καμβάς στο μυαλό του ολοκληρώθηκε. Είναι τόσο όμορφο! Σκέφτηκε. Ίσως πιο όμορφο ακόμα και από την ίδια τη νύχτα με τα άστρα της και τη Σελήνη της, αφού δεν είχε δει ποτέ κάτι τέτοιο στη μικρή και ταλαίπωρη ζωή του.

Αργότερα, επέστρεψε εκεί που βρίσκονταν οι υπόλοιποι εργάτες, καθώς πλησίαζε η ώρα του φαγητού. Καθώς έτρωγαν, αναρωτήθηκε ένας: "Πώς είναι ο ουρανός άραγε εκεί πάνω τώρα; Είναι μέρα; Νύχτα; Τι καιρό να κάνει;", και απαντάει το παιδί: "Είναι υπέροχος... είναι νύχτα και έχει ξαστεριά. Έχει πανσέληνο και τα άστρα λάμπουν τόσο πολύ που διακρίνεις ακόμα και τους αστερισμούς, άμα ξέρεις.". Του λέει ένας άλλος "και που το ξέρεις εσύ;". "Τι που το ξέρω; Το είδα πριν!" απαντάει ξανά το παιδί.

Έσκασαν στα γέλια όλοι προφανώς! Γελούσε και το παιδί, για τον δικό του λόγο.

Η πύλη της Λουναρούμ

Μεγάλη πόρτα θα διαβεί ο ταξιδιώτης της απλής γης, περιπλανώμενος στο Δάσος των Δακρύων. Και θα φτάσει, θα αντικρίσει, ανάμεσα στις φυλλωσιές των δέντρων που έμαθαν τη γλώσσα χωρίς γράμματα, κάτω από το πρόσωπο της πανσελήνου, τη μεγαλειώδη, τη γιγαντιαία πύλη της Λουναρούμ, το στόμα του λυκόφωτος. Μια Πύλη τόσο λαμπρή, τόσο μαγευτική! Φτιαγμένη όχι από ξύλο ή ατσάλι, αλλά από Ουρανό, Σκοτάδι, Αστέρια και Σελήνη. Χαραγμένη πάνω της των γαλαξιών η λάμψη, ένα μωσαϊκό χρωμάτων, της καρδιάς των τραγουδιών. Μέσα στους αστερισμούς της πύλης της Νύχτας, αντικρίζει την τόλμη των χαμένων. Βλέπει και γνωρίζει τις σκιές της ατιθασης γαλάζιας λάμψης, τις Θιλιάναι, τις νεράιδες του Χειμώνα, ντυμένες με φορέματα από χιόνι, με τα κατάλευκά τους μάτια.

“Τι γυρεύει στην πολιτεία μας ο γιος της λησμονιάς;” τον ρωτάνε. “Δεν τον ικανοποιεί μήπως η ζωή των τυράννων; Δε γεμίζει η καρδιά του με κέρματα; Δε γεμίζει το μυαλό του με σχήματα; Δεν αντέχει πια τους λιγοστούς του φίλους να του

γίνονται βάρος, τις νύχτες του γεμάτες δάκρυα; Τι γυρεύει στην πολιτεία μας το παιδί της Τρέλας;”

Αντί να απαντήσει με λέξεις, ο ταξιδιώτης της αυγής τις έδειξε αυτό που έκρυβε στη χούφτα του.

Το Φουγκατούν, το τελευταίο φυλαχτό.

“Τι είναι αυτό;” τον ρωτάνε. “Λες να είναι το Φουγκατούν, το φυλαχτό του Πόνου; Φτιαγμένο με χαμένες ελπίδες, κατεστραμμένα φτηνά όνειρα, δάκρυα μητέρας που ελπίζει σε μια καλύτερη ζωή; Σφυρηλατημένο με πυροτεχνήματα, κόκκινες κορδέλες και κομφετί; Ψημένο σε ψιθύρους γενναίων παιδιών, λόγια αγάπης στρατιωτών μέσα στον καπνό του πολέμου, αναμειγμένο με συγχώρεση, υπομονή και θρήνο;”

“Αυτό ακριβώς είναι το Φουγκατούν, το φυλαχτό των ταπεινών. Γεννημένο στη χούφτα των αστέγων στο οδυνηρό κρύο, μεγαλωμένο με ιδρώτα πατεράδων που αγαπούν και δεν εγκαταλείπουν, ευλογημένο από τα βλέμματα των κατατρεγμένων, τιμημένο από το αίμα των ηρώων.” απάντησε ο ταξιδιώτης της Καρδιάς. “Φέρνω το φυλαχτό του Γέλιου ενώπιόν σας, και μια χάρη μόνο θέλω να σας ζητήσω.”

“Υιέ του Φουγκατούν, του λαφύρου των Πτωχών, πες μας η καρδιά σου τι επιθυμεί, και θα ικανοποιηθείς.”

“Σας παρακαλώ” τους ζητάει με λυγμούς, “σας ικετεύω, αφήστε με να κοιτάξω μέσα από την πύλη της Λουναρούμ! Αφήστε με να διαβώ των αστεριών το κάμμα, αφήστε με να ακούσω τη φωνή του απείρου, να νιώσω και εγώ έστω για μια στιγμή παιδί της φωτεινής Νύχτας! Αφήστε με να ακούσω της Πλάσης το νανούρισμα, να συναντήσω τις απαντήσεις στα μεγάλα μου ερωτήματα, να ανακαλύψω του κόσμου την αλήθεια, να βρω της ζωής το νόημα, να γνωρίσω αυτό που με κάνει να γελώ...σας παρακαλώ, πριν να είναι αργά, πριν χαθεί του ονείρου η τελευταία ελπίδα, πριν δοθεί του παιδιού η τελευταία ανάσα, πριν ο Θάνατος μου τα πάρει όλα...”

“Πέρνα, υιέ του Χαμού, και κοίτα μέσα από την πύλη της Λουναρούμ, και πες μας τι είδες, τι απαντήσεις στα ευγενή σου ερωτήματα βρήκες.” του απάντησαν.

Και κάπως έτσι παίρνει το θάρρος και βαδίζει προς την πύλη της Λουναρούμ. Βαδίζει, πλησιάζει, έρχεται όλο και πιο κοντά στην Πύλη του Φεγγαριού. Φτάνει σιγά σιγά, πάει να περάσει, μπαίνει...

Κανείς δεν έμαθε ποτέ τι είδε ο ταξιδιώτης μας μέσα στην πύλη της Λουναρούμ, γιατί από εκείνη δεν επέστρεψε ποτέ. Ένα πράγμα είναι σίγουρο. Οι νεράιδες του Χειμώνα, ντυμένες τρυφερά με αέρα και παγωνιά, γελώντας με τα πιο θερμά χρώματα, πρόσθεσαν ένα ακόμα αστέρι στην πύλη του Φεγγαριού, που δεσπόζει ατέρμονη στο ξεχασμένο Δάσος των Ψυχών. Και από εκείνη τη μέρα, η πύλη της Λουναρούμ, το σταυροδρόμι των μοναχικών, ο καθρέφτης του απέραντου Σκοταδιού που δεν τελειώνει ποτέ, το τελευταίο άφταστο όνειρο, στέκει ακόμα πιο λαμπρή, καθώς ένα ακόμα αστέρι τη στολίζει, ένα ακόμα Φουγκατούν, ένα ακόμα φυλαχτό της απέραντης αγάπης και δόξας του Θεού.

Επίλογος.

Ελπίζω να σας άρεσαν τα κείμενα αυτά, αν και δε θα μου προκαλούσε εντύπωση το αντίθετο. Ξέρω ότι εμφανίζονται λίγο ακατανόητα και ασυνάρτητα, άσχετα μεταξύ τους και χωρίς να βγάζουν πολύ νόημα, οπότε καταλαβαίνω τον προβληματισμό σας. Αλλά ήθελα έτσι να τα αποτυπώσω, ασυνάρτητα και μπλεγμένα, γιατί έτσι είμαι και εγώ. Τρικυμία εν κρανίω που λέμε. Τα παρέθεσα με την ίδια χρονική σειρά που τα έγραψα, ξεκινώντας από εποχές προ κορωνοϊού και φτάνοντας μέχρι και χθες, όπως ακριβώς τη στιγμή που τα έγραφα, χωρίς αλλαγές και διορθώσεις (πέρα από κάποια γραμματικά), γιατί θεωρώ πως ότι γράφουμε είναι σαν μια φωτογραφία που κρατά ζωντανή μια στιγμή στον χρόνο. Όπως δε θα μας άρεσε εάν πειράζαμε τη φωτογραφία αυτή με photoshop, ακόμη και να γινόταν όντως καλύτερη, έτσι και μία μελωδία, ένα ποίημα, μία ιστορία, ένα σκίτσο σε ένα κομμάτι χαρτί, τα παραθέτουμε όπως βγαίνουν από μέσα μας, γιατί έτσι τα χαιρόμαστε.

Αυτή είναι η ομορφιά της ατέλειας. Σαν ένα ζευγάρι φτωχών που δε βρήκαν λεφτά να πάνε διακοπές σε κάποιο νησί και

πότε γκρινιάζουν, πότε φιλιούνται στο μπαλκόνι στην πόλη τον δεκαπενταύγουστο, σαν μια Θείτσα που την ενοχλούν τα πάντα στην πολυκατοικία και για να ηρεμήσει πηγαίνει και δίνει φαγητό στις γάτες που τις αγαπάει πολύ, σαν έναν πενηντάρη που δοκιμάζει για πρώτη φορά να παίξει κιθάρα και τα πάει σκατά, αλλά του αρέσει πολύ! Γιατί έτσι είμαστε, τόσο αδαείς, τόσο κουραστικοί, τόσο συμπονετικοί, τόσο κομπλεξικοί, τόσο δοτικοί, τόσο φιλόξενοι, τόσο φιλόδοξοι, τόσο πείσμωνες, τόσο δειλοί, τόσο θυμώδεις, τόσο γενναίοι, τόσο ανεπαρκείς, τόσο καλόψυχοι, τόσο άνθρωποι!

Σε έναν κόσμο που όλοι προσπαθούν να είναι τέλειοι, εγώ σας προτείνω το αντίθετο. Να είστε όσο πιο μέτριοι, όσο πιο ατελείς, όσο πιο αληθινοί γίνεται. Και αφήστε τους γραμματείς και φαρισαίους να απορούν με το θράσος αυτής της πρότασης, αφήστε τους επικριτές να σας θεωρούν χαμένη υπόθεση. Όπως εκφράζω εγώ την κάθε μ.....ια που μου κατεβαίνει στο μυαλό, έτσι θέλω και εσείς να εκφράζεστε, ο καθένας με τον δικό του τρόπο, άλλος να ζυμώνει ψωμάκια, άλλος να κάθεται στον υπολογιστή και να φτιάχνει παιχνίδια, άλλος να τραγουδάει, άλλος να μελετάει, άλλος να χορεύει, νομίζω το πιάσατε το νόημα! Αν μη τι άλλο θέλω αυτό το βιβλιαράκι να αποτελέσει και ένα κίνητρο να πείτε στον εαυτό σας: «κάτσε εδώ αυτός ο παπάρας δε ντρέπεται

και δημοσιεύει αυτά και εγώ κάθομαι και αμφισβητώ τον εαυτό μου;;», και αυτό για μένα κέρδος θα είναι, οτιδήποτε θα ενεργοποιήσει έστω και έναν από εσάς να δημιουργήσει με την καρδιά του και να το μοιραστεί με τους άλλους. Νιώθω ότι το έχουμε ανάγκη αυτό, και νιώθω λες και όλα γύρω μας προσπαθούν με κάθε τρόπο να μας εμποδίσουν από αυτό ακριβώς το πράγμα: να δημιουργούμε. Φάε αυτό, απασχολήσου με αυτό, δες τι έγραψε κάποιος άκυρος στο twitter και μάλωσε μαζί του, δες τι ανέβασε η γειτόνισσα στα σόσιαλ, γιάπαρε λίγο για κάτι στο tiktok (όπως κάνω εγώ τώρα;), δες καμιά τσόντα, δούλευε σαν σκλάβος όλη μέρα, πίνε αλκοόλ και όλα θα περάσουν, κάπνισε και τίποτα άμα λάχει, πάντως σε καμία περίπτωση μη τολμήσεις να δημιουργήσεις κάτι έτσι;

Και κάπως έτσι περνάνε οι ημέρες, και κάπως έτσι περνάνε τα χρόνια. Για αυτό αν υπάρχει κάτι που θέλω να σας μείνει, αυτό είναι το εξής: ότι και να γίνει, όσο άσχημα και να πάνε τα πράγματα στη ζωή, όσες απογοητεύσεις και να έρθουν, όσο και αν φαίνεται ότι τίποτα δε θα αλλάξει ποτέ, αλήθεια σας παρακαλώ, να μην αφήσετε ποτέ τα όνειρά σας. Θα περάσουνε γρήγορα τα χρόνια και θα έρθει η ημέρα που θα συνειδητοποιήσουμε ότι όλα αυτά για τα οποία αγχωνόμασταν, όλα αυτά για τα οποία φοβόμασταν και

Θεωρούσαμε σημαντικά, ήταν απλά σκιές στον τοίχο της ζωής, και τζάμπα δεν τολμήσαμε να κυνηγήσουμε τα όνειρά μας, και τζάμπα δικαιολογούσαμε την αδράνειά μας, τζάμπα ζήσαμε. Το ξέρω ότι το ξέρετε, αλλά το υπενθυμίζω, η ζωή είναι μικρή, και ίσα ίσα το μόνο που προλαβαίνουμε είναι να δείξουμε τι άνθρωποι είμαστε. Επομένως, αφού δεν έχουμε πολύ χρόνο, ας τον περάσουμε κάνοντας αυτά που αγαπάμε. Ελπίζω όλα αυτά να σας κάνουν να είστε πιο δημιουργικοί, και ελπίζω να περάσατε τόσο καλά όσο και εγώ.

ΤΕΛΟΣ

Υστερόγραφο: “Οκέι... και εσύ ποιος είσαι είπαμε;”

Ήμουν ένα παιδί που φοβόταν τη ζωή, και δραπέτευε στη φαντασία του, σε έναν όμορφο αλλά ψεύτικο κόσμο. Από μικρός ήμουν πολύ εσωστρεφής και συναισθηματικός, και δυσκολευόμουν να κοινωνικοποιηθώ. Τα πήγαινα καλά στο σχολείο και οι καθηγητές μου και οι γονείς μου ήλπιζαν να γίνω μαθηματικός (γιατί μου άρεσαν τα μαθηματικά) ή δικηγόρος. Είχα τρέλα με τους υπολογιστές και την τεχνολογία γενικότερα, αλλά αυτό που με γέμιζε πάνω από όλα ήταν το ραδιόφωνο και τα βιβλία, η φαντασία και η μουσική. Επειδή ήμασταν ίσως η μόνη οικογένεια στην τάξη μου που δεν είχαμε στο σπίτι ίντερνετ, περνούσα τα βράδια μου με ένα φακό (με μπαταρίες), διαβάζοντας κρυφά βιβλία για να μη με δει η μάνα μου που ήθελε να κοιμηθώ καλά για την αυριανή ημέρα στο σχολείο. Ούτε θυμάμαι τι διάβαζα, αλλά σίγουρα θυμάμαι τον Βίκτωρα Ουγκώ, τον Ντοστογιέφσκι, τον Ηλία Βενέζη, την Κική Δημουλά, τον Ιούλιο Βερν, τον Κάρολο Ντίκενς, την Πηνελόπη Δέλτα, τον Κωνσταντίνο Καβάφη, τον Τζ. Ρ. Τόλκιν, και πόσους άλλους που δε θυμάμαι αλλά με καθόρισαν και αυτοί.

Αργότερα, στο λύκειο, μπήκε το διάβασμα για τις πανελλαδικές και κάπως αυτά ξεχάστηκαν. Πέρασα στη

Νομική Θεσσαλονίκης και έγινα δικηγόρος τελικά, αλλά δυσανασχετώ με το επάγγελμα.

Κατόπιν ήρθα σε επαφή με τους Λόγους του Αγίου Παϊσίου και τα λόγια του μεγάλου μας Αγίου με βοήθησαν να καταλάβω ότι πρέπει να βγω έξω από τον φανταστικό μου κόσμο και να μοιράζομαι τις σκέψεις μου, τα συναισθήματα και τις ιδέες μου με τους άλλους, χωρίς όρους ή επιθυμία για αναγνώριση, απλά από φιλότιμο. Προσπαθώ, λοιπόν, με την έκδοση αυτή να μοιραστώ τα γραπτά μου με τον κόσμο, και θα δούμε που θα οδηγήσει το μπουκαλάκι αυτό στον ωκεανό.